

ÚJ ÉLETT

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Szeged, Vásárhelyi-sugárút 2.
Megjelenik minden vasárnap reggel.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI
HETILAP.

Előfizetési ára:

Negyedévre	65 K.
Fél „	120 „
Egész „	220 „

TARTALOM: *Transsylvaniaus*: Válasz. *Halmágyi Mária*: Vihar után, novella. *Csanády György*: Versek. *Márki Sándor*: Erdély és a királyválasztás. *Udvarhelyi*: Táncos fűzek a Tiszaparton. *K. B. M.*: Az emigráns sajtó. *Váry Kolos*: Versek. *Mihalik Kálmán*: A szegedi opera. *Szöke Sándor*: Új hirlapírónemzedék. *Dr. Szandtner Pál* egy. tanár: Tanulnak-e a székely fiúk? *Asztalos Miklós*: Versek. *Dr. Gaal István* egy. tanár: Varázsvesszős kutatók. *Gagyhy Dénes*: A födeles hidon, novella. *Vitézi Szék*, rovat. *Cserzy Mihály*: Az öreg Szeged. (Folytatás.) *Dr. Zakariás János*: Közgazdaság. Stb.

VÁLASZ.

Ezer év apáról fiura szálló, egymásba lobogó vére hullott e földre . . . Ezer év élete, buzája, álma termett itt a magyarságnak . . . Ezer év szenvedése, boldogsága szentelte temetőnek, bölcsőnek ezt a földet . . .

Apáink sirján, fiaink bölcsője fölött álljunk meg: nehéz tusára, új küzdelemre!

— Harcolni akarunk s harcunkban nem az a döntő: ki az ellenség? — ki van velünk, kik vagyunk, mit akarunk: ez a sorsunk . . .

És itt válaszolok azoknak — félemedetteknek, kételkedőknek — kik hibáztattak, aggódtak szintvallásunkért, számos figyelmeztetőknek, kiknek mottoja: „dobbal nem lehet verebet fogni.“

Testvéreim, igazatok van! — Csakhogy . . . Nem is a „veréb“ a fontos. Ma még nem.

Sokan vagyunk, magyarok, székelyek, magyar szívűek. — Testvérek! Hányan akarnak közülünk „verebet“ fogni!? Hányan tudnak? Hányan tudják, hogy **nem** „dobbal“ kell „verebet“ fogni . . .

A mi szavunk, a mi munkánk nem lesz „dobolás“, nem lesz szalmacséplés. A mi szavunk nem „ellenük“, *Hozzátok* szól.

Testvérek! Két harcunkban, mellünkre illesztett szuronyok előtt, a testünkbe sajtolt méreg ellen védekeznünk *kell*. Az önvédelem kezünkbe adja a kést, kiélezi a fokost. Az önvédelem — jog. Gyász, mártíromság — élet az ára. — És mégis! Ahol mi kezdjük: támadás! Amit mi akarunk: megszervezése ennek a támadásnak.

A támadó maga választja fegyvereit. — Mi a *kulturát* választottuk.

. . . Ez a föld a miénk. S mégis előbb *el* kell foglalnunk ezt a földet.

— Harcot hirdetünk saját testvéreink, saját fajtánk ellen. Harcot a tunyaság, béke, a megalkuvás ellen. Elakarunk jutni minden magyar ember szívéhez és eszéhez. Erőt és erőt akarunk önteni az elsatnyult magyar karokba. Látást. Ismét pendülő, felajzott ijjat, célba találó uj, halálos nyilat akarunk kezetekbe adni.

Nem izgatunk, de tanítunk! Nem rikoltozunk, de figyelmeztetünk! Nem verekszünk, de küzdünk!

És külön a hitetleneknek:

— Mi építünk. Falat, égig érő, országot bekerítő falat. Nehéz, mázsás köveket görgetünk szilajult, szakadó inakkal. — Mert építenünk kell! Mert félünk, s mert bátrak vagyunk. Magyarok vagyunk.

A hitünkre építünk. Erős kőszikla hitünkre. — Testvér! Mi építünk . . . Segíts! — Egy sor téglát rakj, egy követ mozdíts, egy gondolatodat add nekünk. — Tagadd el a hitlenségedet . . .!

Mert — érzed! — *építeni kell!*

Transsylvaniaus.